

ENTREVISTA RELIGIÓ

«Franco ens va prohibir tenir un cartell al temple de Lleida fins al 1974»

Pau Simarro

ADVOCAT I DIRECTOR DELS SERVEIS JURÍDICS DEL CONSELL EVANGÈLIC DE CATALUNYA

És protestant de cinquena generació. L'advocat lleidatà Pau Simarro ha estat president de la Unió Baptista, l'equivalent evangèlic de la Conferència Episcopal Espanyola. Però no és bisbe. "Som una organització horitzontal", assegura. El 2019 compliran 70 anys a Lleida.

ANNA SÀEZ

Quan acaben de tancar-se els actes del 500 aniversari de la reforma de Luter, els protestants de Lleida es preparen per commemorar els setanta anys de l'Església evangèlica baptista, que actualment lidera la pastora de Binèfar Priscila Ibarz. Un altre membre destacat d'aquesta comunitat és l'advocat Pau Simarro, director dels serveis jurídics del Consell Evangèlic de Catalunya. Va presidir la Unió Baptista, l'equivalent de la Conferència Episcopal Espanyola per als protestants. Ara porta els assumptes jurídics d'aquesta federació estatal.

És bisbe?

No, no. Ni tan sols sóc pastor. Ho va ser el meu pare, per això vaig venir a Lleida l'any 1971, perquè el van destinar aquí. L'advocacia és molt important per a mi, però també ho és el protestantisme. De fet, sempre he tingut càrrecs de responsabilitat. He estat president de la Unió Baptista, que segons la llei 24/92, podríem definir com la Conferència Episcopal dels evangèlics. En aquesta federació ara sóc el conseller d'assumptes jurídics per a tot Espanya. També ho sóc del Consell Evangèlic de Catalunya. Però la nostra organització és completament horitzontal, per això no tenim bisbes. Som assemblearis, com els cupaires, encara que ens separin altres coses. **L'any que ve, l'Església evangèlica baptista complirà 70 anys a Lleida.**

A Lleida hi ha altres esglésies protestants, encara que la baptista és la degana, la més antiga. Som una comunitat formada per uns cent cinquanta membres de ple dret. L'any 1949 es va constituir oficialment, però ja abans de la Guerra Civil es van plantar les primeres llavors

«Ens separen moltes coses, però els evangèlics som assemblearis com els cupaires»

«Som una comunitat d'uns cent cinquanta feligresos, però cada diumenge omplim l'església»

del protestantisme a Lleida. El primer temple estava situat al carrer Cavallers, en una casa particular. Tenir l'església en una casa és una cosa molt protestant. Un altre dels nostres trets característics és l'absoluta separació que fem entre l'Estat i l'Església. Mai acceptaríem que l'Estat ens edificués un temple. Això hem de fer-ho i pagar-ho tot nosaltres.

Els protestants sembla que se saben la Bíblia de memòria.

No és una cosa màgica. Totes les esglésies protestants tenen el que denominem l'escola de diumenge, en la qual estudiem la Bíblia des que som petits. Al

segle XVI, quan es produeix la ruptura, la missa es feia en llatí, que era una llengua que el poble no coneixia. Per aquest motiu el primer que va fer Luter va ser traduir la Bíblia, perquè els feligresos poguessin conèixer-la sense intermediaris.

Per què es va produir la ruptura? Per a Luter era una barbaritat que es venguessin parcel·les al cel. La basilica de Sant Pere era un projecte faraònic que costava molts diners i l'església catòlica es va inventar el que podríem denominar un impost propi, les indulgències. Eren uns donatius que servien per alliberar ànimes del purgato-

ri. Luter va fer notar que això no era a la Bíblia ni tenia cap sentit, perquè Déu va enviar el seu fill a redimir la humanitat gratuïtament. És el pacte de la gràcia, d'allà ve la paraula *gratis*.

Vivim en un estat aconfessional, però si el catolicisme avui té molt pes, com era ser evangèlic durant el franquisme?

Érem una *rara avis*. Avui dia jo no em sento gens acomplexat, però si penso en la meua infantesa i em trasllado a l'Institut Nacional d'Ensenyament Mitjà, el que avui és el Màrius Torres, la cosa canvia. La religió era una assignatura obligatòria i només s'impartia la catòlica. De la mateixa manera que s'impartia obligatòriament Formació de l'Esperit Nacional, que era política franquista. Hi havia professors que ho entenien i es mostraven molt oberts, però també hi havia sacerdots amb sotana i barret d'ala ampla que et ridiculitzaven i t'enviaven al passadís. Ja s'havia publicat la llei de Llibertat Religiosa de l'any 1967, però això era molt relatiu. Jo sempre dic que era una llei de tolerància religiosa. Ni tan sols podríem tenir un rètol al temple.

Això quan va canviar?

No va ser fins a l'any 1974, que va ser quan ens vam traslladar a Alcalde Porqueres, 43, on encara seguim. Ens sentíem tan orgullosos del rètol! En castellà, això sí, que encara no s'havia mort Franco. Ara hi ha altres esglésies evangèliques, com l'Ebenezer, que també està a Alcalde Porqueres; o la Pentecostal, a la zona del Parc de l'Aigua. Som les tres més grans. Gran significa que tenim una comunitat d'unes cent cinquanta persones, però al contrari del que passa als temples catòlics, nosaltres omplim l'església cada diumenge.